

LÁ THƯ MỤC VỤ

Vào một đêm giông bão có một người đàn ông đứng tuổi cùng bà vợ ghé vô một khách sạn nhỏ và hỏi viên thư ký: *Xin anh làm ơn cho chúng tôi một phòng. Viên thư ký trả lời: Thưa ông, tất cả mọi phòng đều có người thuê, nhưng tôi không nhớ để ông bà phải ra đi vào lúc một giờ sáng như thế này. Người chồng hỏi lại: Anh nói chi? Ông bà có thể ngủ tại phòng tôi. Nhưng anh sẽ ngủ ở đâu? Tôi sẽ tìm được, xin đừng lo lắng cho tôi. Sáng hôm sau, ông khách trả tiền phòng và nói với viên thư ký: Anh là một người quản lý có tài, và có khả năng làm chủ một khách sạn lớn. Rất có thể một ngày nào đó, tôi sẽ xây cho anh một cái.*

Hai năm sau, viên thư ký nhận được một bức thư, kèm theo vé máy bay khứ hồi đi Nữ Ước và tấm danh thiếp của người khách trong đêm giông bão. Người khách dẫn viên thư ký tới một đại lộ, chỉ vào một ngôi nhà cao tầng và nói: *Đây là khách sạn tôi đã xây để cho anh quản lý. Không nói nên lời, người thanh niên rất đỗi ngạc nhiên, áp úng cảm ơn. Mạnh thường quân của anh là Astoria, chủ nhân của một mạng lưới khách sạn tại Mỹ. Và khách sạn ông dành cho anh ta là một khách sạn tiện nghi nhất thời bấy giờ.*

Người quản lý khách sạn đã hy sinh tiện nghi của căn phòng mình để nhường chỗ cho khách vì anh không nhớ để họ phải ra đi vào lúc nửa đêm. Sự hy sinh của anh đã chạm vào trái tim của ông khách giàu có và ông ta đã trả ơn cho anh ta gấp bội phần so với sự hy sinh nhỏ bé của anh.

Hy sinh và gian khổ là điều kiện cần thiết cho tình yêu cũng như cho sự phát triển. Thực vậy, qua đoạn Phúc Âm của Chúa Nhật hôm nay, Chúa Giêsu đã đưa ra một hình ảnh vừa sống động lại vừa gần gũi để nói lên sự thật trên. Ngài nói: *“Nếu hạt lúa gieo vào lòng đất mà không chết đi, thì nó vẫn trơ trọi một mình; còn nếu nó chết đi, nó mới sinh được nhiều hạt khác”*. Hình ảnh hạt lúa mục nát ấy thật đơn giản nhưng nó chính là chân lý trung tâm của đức tin và đời sống Kitô giáo và nó có ba áp dụng thực tiễn:

Trước hết, Chúa Giêsu muốn nói rằng chỉ bởi cái chết sự sống mới trở sinh. Chính nhờ cái chết của các Thánh Tử Đạo mà Giáo Hội được lớn lên như câu nói ai cũng thuộc lòng: *“Máu các thánh tử đạo là hạt giống sinh ra Giáo Hội”*. Luôn luôn bởi vì người ta sẵn sàng chết mà các điều vĩ đại được sống. Hơn thế nữa, chỉ khi nào người ta chôn vùi tham vọng cá nhân, người ta mới có thể trở thành khí cụ của Thiên Chúa, chỉ khi chết đi cho những ham muốn riêng tư người ta mới có thể trở thành tôi tớ của Thiên Chúa.

Thứ đến, Chúa Giêsu cũng muốn nói rằng chỉ khi chúng ta xử dụng đời mình thì chúng ta mới giữ được nó. Không chỉ một hai lần mà rất nhiều lần Chúa Giêsu khẳng định: *“Ai yêu quý mạng sống mình thì sẽ mất; còn ai coi thường mạng sống mình ở đời này, thì sẽ giữ lại được sự sống đời đời”*. (Mc 8:35; Mt 16:25; Lc 9:24; Mt 10:39; Lc 17:33). Chúng ta chỉ cần nghĩ thế giới này sẽ mất mát thế nào nếu không có những người sẵn sàng quên đi sự bảo đảm và an toàn bản thân, sự thành đạt và thăng tiến cá nhân và không ngừng nghỉ cho đi năng lực của mình và cho đi chính mình cho Thiên Chúa và cho người khác. Chúng ta sẽ sống lâu hơn nếu chúng ta tránh những khó khăn, chăm sóc sức khoẻ cẩn thận, và lo lắng cho bản thân thật kỹ lưỡng. Thủ thân như thế dĩ nhiên chúng ta sẽ ‘có mặt’ trên thế gian lâu hơn, nhưng chắc chắn chúng ta sẽ không bao giờ ‘sống’ thực sự.

Cuối cùng Chúa Giêsu muốn nói rằng chỉ trong phục vụ chúng ta mới trở nên cao cả. Những người được cả thế giới nhớ đến là những người phục vụ người khác. Một nữ tu nhỏ bé, lưng còng tên Têrêsa chẳng làm gì lớn lao, chỉ âm thầm phục vụ những người cùng đinh, những người bị xã hội loại bỏ, đã được gọi là Mẹ Têrêsa và được cả thế giới ngưỡng mộ và yêu mến. Ngày nay chữ phục vụ (service) dần dần mất đi ý nghĩa của nó vì quá nhiều người phục vụ chỉ để kiếm lợi nhuận từ các dịch vụ họ cung cấp. Họ có thể trở thành giàu có qua những việc phục vụ như vậy, nhưng chắc chắn họ chẳng bao giờ được yêu mến, mà chính tình yêu mới là sự giàu có thực sự của cuộc sống.

Chúa Giêsu đến với người Do thái với một quan điểm mới về đời sống. Họ nhìn vinh quang như là sự chinh phục, nắm quyền lực, và đoạt quyền để cai trị. Chúa Giêsu nhìn vinh quang như là thập giá. Ngài dạy rằng chỉ bởi chết mới có sự sống, chỉ tiêu xài đời sống chúng ta mới giữ được nó, chỉ phục vụ mới nên cao trọng. Khi chúng ta suy nghĩ kỹ về những điều đó chúng ta sẽ thấy rằng cái nghịch lý khác thường của Đức Kitô đưa ra cũng chính là sự thực thông thường trong đời sống hằng ngày của chúng ta: *“Hạt lúa phải chết đi mới sinh ra nhiều hạt khác”*.